

Kieken en Eieren

Alle boeren kennen de belangrijkheid van den eierenhandel, en weten welke bron van rijkdom er in het kweken van kieken voor den kleinen landman kan gezocht worden.

Eik middel om de eieren voortbrengst te vermeerderen, zal dus met dank aanvaard worden. Ziehier hoe men, volgens een Fransch vakman, moet te werk gaan om de eieren voortbrengst minstens met 1/3 te vermeerderen.

Ieder jaar, moeten al de kieken die ouder zijn dan 4 jaar in den pot of naar de markt. Dit is noodzakelijk, en op dit punt moet men onmeedoogend zijn, wil men tot een gunstigen uitslag geraken.

Het kieken legt de meeste eieren als het drie jaar wordt. Het vierde jaar legt het reeds minder, maar de eieren zijn ietwat grooter. Vervolgens vermindert het leggen van jaar tot jaar.

Het kieken van 5 jaar kost zooveel aan voedsel als het kieken van 3 jaar, en legt veel min eieren.

Men mag dus niet aarzelen, te meer nog, daar de jonge kieken in het achterseizoen en in het voorjaar, als de eieren dubbel in prijs zijn, meer of min regelmatig leggen.

Een kieken boven de vier jaar legt nooit gedurende den winter.

Met kieken van 1, 2, 3 en 4 jaar, goed verzorgd, goed gevoed, is men bijna verzekerd gansch het jaar verse eieren te hebben.

Met dit stelsel zal men nog het voordeel hebben van een goeden prijs van de oude kieken te maken, want een kieken van vier jaar is nog zeer malsch, en zijn vleesch uiterst smakelijk.

J. Z.

Werkerspensioenen

In den laatsten tijd, is er veel gesproken over pensioenen voor de ouderlingen.

Sinds vele jaren vragen de socialistischen Staat aan de werklieden in hunne oude dagen een pensioen verzekert.

Wij aanzien zulks als eene dingende noodzakelijkheid, want, hoe vele buitenliden zijn er niet die na geheel hun leven te hebben gewerkt, na duizende franken te hebben gewonnen voor hunnen kasteelheer, gedwongen zijn, in de laatste dagen hun levens, een boterham te bedelen, om niet te sterven van honger? Zoo zijn er vele.

Is dat niet wraakroepend en schandelijk.

Op school wordt ons geleerd, dat wij voor de wijze haren der ouderlingen eerbied moeten betuigen. Maar als wij rondom ons zien, bemerken we dat de ouderlingen als versleten werktuigen, verlaten en verracht worden.

Wie zou hun moeten ter hulp komen?

Er zijn in ons land bisschoppen en generaals, die jaarlijks 21,000 fr. uit de staatskas trekken. Wanneer zij oud worden en hun ontslag geven, ontvangen zij, een pensioen van 6 à 7 duizend franken per jaar, uit de schatkist, die gevuld wordt door alle arbeiders.

Ehwell! buitenliden, vindt gij het rechtvaardig dat aan miljoenen rijke mannen duizende franken pensioenen worden gegeven, terwijl de buitliden altijd vergeten worden.

Heudeit onze regering goed, als ze weigert de landliden te helpen, omdat er geen geld is, zegt ze, terwijl zij jaarlijks honderde miljoenen wegwierpt, aan nuttelooze personen en ondernemingen, zooals Koning graaf van Vlaanderen, Maasforten en Congo? Wel zeker! dit is slecht! Vroeger, vriend landbouwer, waart gij geen kiezer en dan bekreunde men zich om u niet.

Nu gij echter een vierde stemrecht bekomen hebt, moet gij er weten gebruik van te maken; gij moet die mannen naar den weerlicht zenden, die u gedurende 66 jaren miskend hebben. En als gij nog ter stembus geroepen wordt, geeft dan uwe stem aan mannen, uit uwen stand, die uw lijden, uwe grieven en uwe wenschen kennen. Symt onbewimpeld voor de socialistischen, die u niet peuten met woorden, maar er dedaard bijvoegen. Wij worden bij u voorgesteld als gelukzoekers en opuiers, maar overweegt eens goed, wat wij te Gent hebben tot stand gebracht.

't is u sinds lang bekend, dat wij eene Samenwerkende bakkerij bezitten, waar goedkoop en smakelijk brood voor de werkliden wordt bereid. Echter hebben wij eene peisioerkas gesticht, waarin al onze leden, die zestig jaar geworden zijn een pensioen zullen trekken, dat misschien één frank daags zal belopen, en dit zonder eene ceatien inleg.

Ehwell! Landbouwers, zoudt gij u in dergelijke voorwaarden niet gelukkig gevoelen?

Is het niet schoon, niet menschienvend, getuigd dat niet van hartstocht voor de werklieden? En zijn de mannen die dit ontworpen hebben uw vol vertrouwen en uwe achting niet waardig? En aangezien wij, arme wroeters, zoo iets tot stand hebben gebracht, bewijst dat niet, dat liberalen en katholieken nooit iets voor u willen doen hebben? Zeker! Daarom, buitenliden moet gij, in alle gevallen de partij der werkers kiezen, die het zich ten plichte rekent, het lothuns lijdende broeders te behartigen.

L. HARDYNS.

Het stijgen der graanprijzen.

Men schrijft uit Antwerpen aan den *Parisiër*: De stijging der graanprijzen is een gevolg van de lage prijzen der vorige jaren. De landbouwers meenende dat de prijzen altijd voort zouden blijven dalen hebben minder tarwe gezaaid.

Wat de onmiddellijke oorzaken betreft van het stijgen der prijzen, deze zijn de droogte in Engelsch-Indië welke elken dag de onmogelijkheid vergroot te kunnen zaaien in een groot deel van het land. Men vreest dus voor hongersnood in Indië voor toekomstig jaar.

In het distrikt Punjab en in een deel van Midden-Indië, kan men ten gevolge van het keeren van den wind, nog hopen op eenen gedeeltelijken oogst; doch het is zeker dat men eene groote hoeveelheid graan naar Indië heeft moeten sturen om de prijzen te bedwingen.

Van den anderen kant is de uitvoer in de Argentijnsche republiek een derde kleiner dan in vorige jaren.

In Australië, in plaats van uit te voeren, haalt men graan uit andere landen.

De oogst in de Vereenigde-Staten is minder dan middelmatig; nietig in Australië; gering in Rusland, ten hoogste middelmatig in Plata. Men moet er bijvoegen dat er weinig voorraad is.

De prijs klimt geene 5 tot 6 francs per 100 kilos zonder dat er eene terugwerking plaats hebbe, maar de prijs zal betrekkelijk hoog blijven gedurende heel het jaar.

GELIJKHEID

Hoe menigmaal werden de socialistischen niet bespottelijk gemaakt omdat zij de gelijkheid willen voor allen: Onze tegenstrevers hebben u wellicht reeds verteld dat de socialistischen u alles wat gij bezit, gaan ontnemen, om het onder al de menschen te verdeelen. Dit werd nooit door een socialist gezegd omdat het onmogelijk is zulke verdelingen te doen.

Alle menschen zijn even gelijk op deze aarde gezet; even gelijk zullen zij allen deze wereld verlaten.

De socialistischen zeggen: alle menschen moeten eten en leven, maar allen moeten ook werken en voortbrengen volgens hunne krachten; in het onderhoud der zieken, gebrekelijken, kinderen en ouderlingen zou de samenleving moeten voorzien.

En zie eens. Hoe gaat het nu?

De arme liden hebben alle plichten te dragen: zij betalen, onrechtstreeksch, 't grootste deel der belasting; zij vullen de schatkist, waaruit zij niets trekken. Zij alleen, moeten als soldaat, het huis verlaten, om voor 2 à 4 jaren, hunne ouders, broeders en zusters zonder steun te laten.

De rijke menschen, integendeel, betalen weinig of geene belasting, want de arme liden betalen ze voor hun, in hunne pachten, in al hunne aankopen, die ze doen.

De rijke kinderen kopen zich vrij van den soldatendienst, voor een handvol gelds, hetwelk door hunne vaders op uwen arbeid gewonnen is, geld die gij te veel in pacht betaald hebt. Jawel, in 't leger zijn er rijke heeren, maar ziet ge, zij bekleden daar hoge plaatsen met hoge soldij; zij genieten alle rechten en vrijheden; bij ongeluk of tegenspoed putten zij in de schatkist, zij worden beschermd door wetten door hunne vaders zelf gemaakt.

En gij, arme veldarbeiders, gij geniet maar alleen het recht om al werkende honger en ellende te lijden. Van geene vrijheid moogt gij gebruik maken, gij moogt niet denken of doen wat gij wilt, want denkt ge anders dan uwe meesters, gij wordt gedoemd den hongersnood te sterven. Geene wetten beschermen u. Gij moogt ze niet helpen mede maken, maar er aan gehoorzamen, dat moet gij. Wel hebt gij het recht de personen aan te duiden, die de wetten zullen maken, maar wat kunt ge met dit recht doen daar gij maar één stem hebt, en de rijken vier.

Dergelijke ongelijkheid moet verdwijnen, en wanneer alle menschen gelijke rechten

en gelijke plichten zullen hebben, dan zal rust en welstand op deze aarde heerschen.

Om het zoover te brengen zal men de macht der arbeidende klas noodig hebben.

De wetgevende macht, die den sleutel van dat alles is, moet in de handen der arbeiders komen, en dit kan alleen, als al de werkliden, van stad en buiten, hunne enkele stem op de lijst der arbeiders brengen, want wij zijn immers met 100 armen, tegen eenen rijke. Wilt gij, dat deze gelijkheid, u geluk bij brenge steunt dan uit al uwe krachten de socialistischen.

LIBERT.

Links en Rechts

Groote en kleine dieven. — Volgens de regelen, knippen wij uit *De Speelduivel* een verhaal van den katholieken schryver Aug. Snieders:

Na vertelt te hebben hoe de rijke Lens meer dan honderd duizend frank ontvreemde, vervolgt de schryver:

» De rechtbank heeft Lens destijds tot 5 jaren gevangenis veroordeeld — slechts 5 jaren! want Lens had, zoo zegde men ten minste, een voortreffelijken steun in de politieke partij; — terwijl op hetzelfde oogenblik een werkman voor tien jaren verwezen werd, die zich had schuldig gemaakt aan samenscholing, opruiing, ruitenbraak en diefstal van een brood....

Die domkop bekende naif dat hij honger had!

Op eene hollandsche pijpenfabriek las men weleer: « Groote stelen, kleine stelen; maar groote stelen het meest... »

Een middel om het wild kruid te vernietigen. — Laat in een grooten ketel 12 liters water koken en voegt er 1200 grammen kalk en 200 grammen solferbloem bij. Roert dit mengsel goed met een stok door, en laat het dan een weinig rusten. Daarna giet men er nog 12 liters schoon versch water bij, en, als het een dag lang niet geregend heeft, besproeit men daarmede de stukken grond waar het wild kruid groeit. Het wild kruid zal sterven en in verscheidene jaren niet terugkomen.

J. Z.

Een zware brief. — Een boer had in de stad eene oude tante wonen, die ziek was.

Hij bracht haar een bezoek, doch moest voor zaken, spoedig weer naar zijn dorp terug.

Alvorens te vertrekken vroeg hij den geneesheer hem te willen verwittigen van zoo dra er verandering in den toestand zijner tante mocht komen.

De geneesheer, die een jong ventje was, dacht eens met den boer goed den draak te kunnen spelen.

Hij nam een zwaar stuk karton, schreef daarop de woorden: « Het verblijdt me u te mogen laten weten, dat uwe tante geheel hersteld is » — en stak het, niet gefrankeerd in den post.

De boer ontving den brief, moes t dubbel port betalen, maar bakte den geneesheer de poets weder.

Hij nam een zwaren steen, wikkelde dien in papier, en zond hem, ook niet gefrankeerd aan den geneesheer met de woorden:

« Bij het ontvangen van uwen brief, is me dezen steen van het hart gevallen. »

Men moet zijne klanten kennen.

— Bij het na eren der kiezing spoorde een priester des zondags op den preekstoel de boeren zijner gemeente aan, om voor de « goede lijst » te stemmen.

Ten einde hun moed te prikkelen schilde hij de socialistischen als barbaren, die voornemens waren de schoone gemeente geheel te verwoesten:

— Ik zie reeds de vijanden naderen, riep hij, zij dringen het dorp binnen; zij steken uwe huizen in brand, zij slachten uwe vrouwen en kinderen! Ja, zij zijn in aantocht, zij komen — ziet gij die vanen niet wapperen? Hoort gij het geroffel der trommen niet?

Bij deze woorden trommelde de priester met de handen op den preekstoel, ten einde den indruk nog te verhoogen.

Op hetzelfde oogenblik hoorde men achter den preekstoel den koster blazen: tetteret-té, tetteret-té!

De priester keerde zich om en vroeg zacht: Wat doet gij daar koster?

— Ik help u een handje, mijnheer de pastoor, antwoordde deze. Ik ken onze boeren door en door; om voetvolk alleen geven zij niets, ge moet hen doen gelooven dat er ook paardvolk bij is.

Moeshovenierderij

6. De ERWT (*Pisum sativum* L.). — De erwten bieden talrijke geslachten aan maar zijn weinig bestudeerd geweest, wat de onderscheiding der soorten aangaat, en het zou moeilijk zijn, in den tegenwoordigen staat der wetenschap, zich te verzekeren of zij van ééne of menigvuldige oorspronkelijke stammen voortkomen; zij zijn zeer verscheiden door de gestalte, het getal bloemen, den smaak der zaden en de vastheid van de vrucht, 't is te zeggen van de peul. Wat er van zij, de ware *P. sativum* komt in het wilde in de Krim voor, en het is de eenige streek waar men ze aanstipt.

7. De BOON (*Phaseolus*). — In een uitmuntend bericht heeft Gaetano Savi betoont dat de gekweekte boonen tot acht verschillende soorten behooren. De *Phaseolus vulgaris*, de meest gekweekte soort, alsook de medesoorten, zijn nog niet in wilden staat gevonden geworden. De heer Alph. De Candolle is geneigd te gelooven dat verscheidene dezer uit Zuidelijk China, Cochinchina, of de eilanden van den Archipel herkomstig zijn.

8. De PORSELEIN (*Portulaca oleracea* L.). — Volgens de *Flora* zou deze plant geheel Europa door verspreid zijn, maar wij gelooven dat zij verre is van wild te groeien overal waar men ze als zulks heeft aangestipt.

9. De TETRAGONIA (*Tetragonia expansa* Ait.). — Oorspronkelijk uit Nieuw Zeeland, het Vrienden-Eiland en Japan. Het was sir J. Banks die ze eerst in 1772 in Engeland invoerde.

10. De WORTEL (*Daucus Carota* L.). — Groeit in het wilde in geheel Europa, het Oosten en Noord-Afrika. In onze bosschen, aan den boord der wegen heeft hij eenen harden tengeren wortel, maar de kweek heeft hem op eene wonderlijke wijze veranderd. Men kent er verschillende medegeslachten van die zich door hunne witte, gele, oranje, roode en zelfs violette kleur onderscheiden. Dat zij tot dezelfde soort behooren daaraan valt niet te twijfelen aangezien zij slechts door de kleur, den smaak en de dikte van den wortel verschillen, en wat de andere kenmerken aangaat geheel de zelfden zijn.

11. De PASTENAAK (*Pastinaca sativa* L.). — Groeit in het wilde geheel Europa door. De kweek heeft den wortel doen ontwikkelen en meer omvang aan het loof gegeven.

12. De SELDERIJ (*Apium graveolens* L.). — Wordt veel gevonden aan den boord der grachten, langsheen de zeekusten van geheel Europa. De Italianen zijn de eerste geweest die de selderij uit de moerassen getrokken hebben om er eene voedingsplant van te maken.

13. De PETERSELIE (*Petroselinum sativum* Hoffm.). — Wordt in wilden staat op eenige punten van zuidelijk Europa gevonden; door den kweek heeft men een geslacht met gekroezelde bladeren verkregen (*P. crispum* MILL.) Hoewel zij zich door zaad vermenigvuldigt en niettegenstaande de stipste zuivering van dit zaad, ziet men dikwijls onder de zaailingen, eenige planten tot den vorm met niet gekroezelde bladeren terugkeeren, en dit feit is algemeen bekend voor alle onze groensels met omgekroelde bladeren.

14. De KERVEL (*Anthriscus cerefolium* L.). — In de zuidelijke streken van Europa, zou deze plant naar 't schijnt in 't wilde wassen.

15. De KNOLWORTTELIGE KERVEL (*Charophyllum bulbosum* L.). — Dit smakelijk, doch veel te weinig gekend groensel, ziet men in het wilde, in den Elzas, in Lorrenen en hier en daar geheel Duitschland door.

16. De AARDAPPEL (*Solanum tuberosum* L.). — Iedereen heeft iets gelezen over den oorsprong en de invoering dezer kostelijke plant, doch wij zullen er niettemin hier van spreken. Zij is oorspronkelijk uit de Cordilleras der Andes, waar ze door Dombay in wilden staat werd gevonden. Sedert dien werd ze door Joseph Pavon in de omstreken van Lima natuurlijk groeiende aangetroffen; ook werd ze gevonden in de bosschen van Santa-Fé de Bogota. Eindelijk heeft de heer Cl. Gay, er geheel wilde struiken van ontmoet, in het midden gedeelte der Cordilleras te Talcare-Goué en te Canquenes en de heer Baele, in Oostersch Banda. Overigens had Molina vóór hen opgemerkt, dat zij in de pleinen van Chili groeit en hij voegt er bij dat de inwoners zeer goed den natuurlijken aardappel met kleinere en een weinig bittere knollen, onderscheiden van dien welke sedert verscheidene eeuwen wordt gekweekt. Men weet inderdaad dat de inwoners van dat gedeelte van Amerika den aardappel planten vóór de ontdekking der nieuwe wereld, en dit feit bewijst dat hij reeds door hunne handeling was ontaard.

(Wordt voortgezet).